

Q. D. B. V.

DELINEATIO HISTORIÆ JURIS
NATURALIS.

§. 1.

Inter omnia, quæ habentur, jura & divina & humana antiquissimum sine dubio est *jus Naturæ*, quippe ad quod jam *Cicerone* Autore non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti sumus. Dum enim reliquæ Leges, *positivæ* dictæ, ad sui notitiam certam quandam revelationem, sive divina illa sit, sive humana (aliàs *promulgatio* vocari solita,) necessario requirunt nec sine hac à quoquam addisci possunt, insuper quoque plurimæ earum non prius quàm crescente hominum malitia institutisque rebus publicis latæ fuerunt; ipsa è contrario juris naturæ denominatio indicat, hoc quàm primùm natura humana esse cœpit, & ipsum suum initium habuisse, atque adeò peculiari quodam revelandi aut promulgandi genere non indigere, sed rationem hominis ita comparatam esse, ut si ad justam maturitatem pervenerit, præcepta ex illa fluentia præcedente meditatione facile ipsa colligere valeat. Et hoc est, quod Apostolus dicit *Rom. 2. vers. 14. 15.* Gentiles, etiamsi lege (scriptâ) destituantur, nihilominus tamen naturâ facere opera legis

A

gis